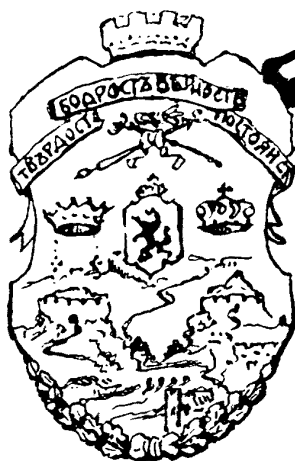

ОБЩИНСКИ Вестникъ Велико Търново

Абонаментъ:

За общини и редакции въ замѣна
За учреждения и частни лица за
година 50 лв.
За $\frac{1}{2}$ година 30 лв.

Такси за обявления:

- 1 Прист., общ. и държ. 50 ст. на дума.
- 2 Частни лица . . . 1 лв. на дума.
3. За хроникване . . 5 лв. на редъ.
- 4 Венчални и годежни . . 50 лева.
- 5 Извест. за благотв. цели безплатно.

:: Официално издание. Излиза на 1. и 15. всѣки месецъ. ::

Негово Величество Царь Борисъ III
Върховенъ Вождъ на армията.

Бойния празникъ на В.-Търновскитѣ полкове.

На 29 м. м. въ казармения дворъ (колодрума) се състоя заря съ церемония. Цѣлото гражданство присъствува на тоя сжлъ поменъ на своитѣ синозе, братя и бащи, дали всичко — и живота си, за родината. При покъртителна обстановка, когато въ вечерния сдрачъ само жертвеницитѣ свѣтятъ и изпусчатъ благосонни миризми, присъствующитѣ чуха имената на героитѣ, оставили кости по браннитѣ поля.

Н-ка на гарнизона г. *Подполковникъ Бръняковъ*, напомни на войницитѣ и гражданството гиганскитѣ усилия на българския народъ да се обедини и изказа дължимата почитъ къмъ бойцитѣ, които не се върнаха.

На слѣдния день сутринята на сжщото мѣсто се отслужи панихида при участието на Н. В. Преосвещенство Митрополита г. г. *Филипъ*. Последниятъ и н-ка на гарнизона произнесоха вдѣховени речи.

Войницитѣ, дружествата и организациитѣ въ стройни редици минаха въ церемониаленъ маршъ предъ Н-ка на гарнизона.

Къмъ 12 часа бѣ сервиранъ въ казармата обѣдъ на живитѣ бойци и тѣхнитѣ гости.

Произнесоха се тостове отъ: н-ка на гарнизона, Кмета на града, Председателя на дружеството на опълченцитѣ — стариятъ труженикъ дѣдо Петъръ Рашковъ, Зап. полковникъ г. Брусевъ, зап. подполковникъ г. Ник. Кушевъ, председателя на доброволцитѣ г. Хр. Тереевъ и др.

Презъ време на цѣлото тържество, войската и гражданството живо акламираха името на Н. В. Царя. На обѣда се пиха наздравизи за Н. Величество и се изказаха пожелания подъ неговото мѣдроръководство българския народъ да закрепне още по вече г. подъ неговия скиптеръ да се обедини цѣлото българско племе.

Подполковникъ Досевъ Константинъ.

роденъ въ гр. В.-Търново на 1. VIII. 1875 год. и убитъ на 12. XI. 1916 год. при контъръ-атаката на К. 321 — Гевгелийско.

Презъ войнитѣ, които Българския народъ водѣ за свободата на своитѣ братя, гр. В.-Търново даде много сжлпи жертви. На първо мѣсто между последнитѣ е нашия съгражданинъ *Подполковникъ Досевъ Константинъ* — героя и любимеца на 18-й пехотенъ полкъ, падналь убитъ на чело на

своята дружина на 12 ноемврий 1916 година при контъръ-атаката на К. 321 — Гевгелийско.

Въ знакъ на висока почитъ къмъ неговата память и по случай годишнината стъ красивата му смъртъ, поднасяме на читателитѣ си неговия портретъ, за примѣръ въ тежката служба на Родината.

Вечна му память, Богъ да го прости!

Йорд. Кулелиевъ.

Петко Рачовъ Славейковъ.

На 19 февруарий 1884 год. българскитѣ студенти въ Прага устроили юбилейна вечеринка въ честь на П. Р. Славейкова. По този поводъ председателътъ на студенческото дружество е поискаль отъ дѣдо Славейкова да имъ изложи нѣкои поважни моменти изъ живота си. Той се отзоваль на молбата имъ и изпратилъ кратка автобиография, запазена отъ Л. Милетича и печатана следъ смъртъта му въ сп. „Български Прегледъ“, год. II. кн. 9 и 10, 1895 год.

Въ тази автобиография четемъ следното:

„Роденъ съмъ въ Търново на 1827 год. ноемврий (17—18—19, тсчно стъ тия три дни кой е не е известно). Баща ми е отъ Тръвна, а майка ми отъ с. Вишовградъ.

Постжпилъ съмъ въ училище на петъ години. Учихъ най-напредъ буквитѣ, написани на дървени панакли и остъргани, после на църковно-славенски букваръ, часословъ, псалтирь, свѣтче, апостолъ, дето стигнахъ на книгата дѣното, както казваха тогава по насъ, и, като нѣмаше какво да уча, дадохъ ми да уча часословътъ на изустъ всичкий,

после свѣтчето Акатиса на Пресветая Богородица, тропари и кондаци и най-подиръ отъ псалтиря 1-ва 17-та и 18-та катизми, всичко това до 1837 год. Тогазъ се яви въ Търново славѣнска граматика, първо една стара ръкопись и после — Мразовичъ. Петъ години учихъ три разни учители все именити и родѣтелни и преводъ отъ славянски.

Всички черковни книги изучихъ да скланямъ и превеждамъ ужъ на български, но да пиша името си не можахъ, отъ аритметика нито едно действие не знаехъ.

После влѣзохъ въ *гръцкото училище*, дето се бавихъ около година и половина. Тамъ учихъ най-напредъ да пиша и да смѣтамъ по Ланкастерската метода, бѣхъ влѣзълъ вече въ Елиникото, но моитѣ другари по възрѣждането на българщината въ Търново два пѣти ми крадоха книгитѣ, за да се не уча гръцки, да не би да се погърча. Тѣ влияеха и на баща ми, вследствие на което азъ отидохъ въ частно *турско училище* и учахъ на турски, но отъ страхъ да ме не потурчатъ, като взехъ де уча мусафъ (молебна книга), то бѣ въ краятъ на 1842 год., презъ есенята отидохъ въ Свищовъ при учителя Емануилъ Васкидовичъ и при Костаки Теодоровъ.

„Въ 1844 год. станехъ най-напредъ учителъ въ „Долна-Махала“, въ Търново, но подиръ два — три месеца владиката ме изгони и отидохъ въ Килифарево.

„Още по-рано преди да ходя въ Свищовъ се случи събитието въ черковата „Св. Спасъ“, когато азъ на вечерня, не знамъ какъ съмъ отишелъ да се черкувамъ и при отпускъ излезохъ да чета Св. Боже, а псалтѣтъ на черковата нѣкой си Халжи Статъ Тенчето, по име, слѣзе отъ тронѣтъ си,

хвана ме за ухото и после съ единъ шамаръ задъ вратѣтъ ми каза: Хайде върви на Балкана, тукъ не се чете на български, това ще да е по прилика въ годината 1838.

Първъ пѣтъ съмъ закачилъ да пиша въ Свищовъ, като се ползувахъ отъ библиотеката на Васкидова, но пишяхъ чисто по славѣнски и първото ми съчинение е „Плачъ на Търново“ и особено на Търновската митрополія въ подражание на Иеремиевия плачъ и две години нѣщо азъ пишяхъ все на черковно-славѣнски.

Първото ми на български съчинение въ духтъ на народнитѣ пѣсни бѣ, Пѣсень за гръцкитѣ митрополити въ Търново, Панарета и Несфита, за която ме изпѣдиха отъ „Долна-Махала“

„Поповѣтъ си ездѣше

Груби имъ думи думаше:

„Де гиди старци, магарци!“

А кметовѣтъ псуваше,

Псуваше и ги биеше.

Калпацитѣ имъ хвърляше

И „толуми“ имъ думаше“.

„На 1845 год. наченахъ да сглобявамъ и ритмовани стихове по славянски, подспоренъ на това отъ Търновския учителъ Петра Давидовъ, който бѣше изработилъ единъ вилъ стихове:

Христосъ възкресе

Юда се обѣсе

Христосъ възкрѣсна

Дявола се прѣсна

и др. подобни.

Това ми е било първия потикъ за стихосложение“.

Следъ прогнването му отъ Търново и скитането му по селата и градоветѣ: Килифарево, Ко-

Изъ конференцията на историческото дружество, състояла се въ гр. В.-Търново.

(Продължение).

Отъ 1167 до 1201 год. антивизантийското движение всрѣдъ още неосвободеното българско население се много засилило.

Това движение Царъ Калоянъ използвалъ много добре, като завързалъ приятелски отношения съ всички български воеводства, които имали своитѣ земи между новото българско царство и византийската империя.

По такъвъ начинъ той създаде много основателенъ страхъ у Византия, вследствие на което презъ 1202 год. Императоръ Алексей III призналъ царската титла на Калояна и патриаршеския санъ на Търновския духовенъ глава.

Но по политически съображения Царъ Калоянъ влѣзълъ въ връзки и съ Папа Лъвъ, който го призналъ за „чехъ.“

Съ това България била поставена на равно съ другитѣ независими държави.

Тогавашия унгарски кралъ Емерихъ се отнасялъ враждебно къмъ засилящото се българско царство. Това смущавало Калояна и той поискалъ папската намѣса за изглаждане отношенията му съ Емериха. Папата се вмѣсилъ и споровѣтъ били разрешени въ полза на Царъ Калояна.

Образувана била вече и латинската държава отъ кръстоносцитѣ, които минавайки презъ България вършили голѣми опустошения и съ това настроили срещу себе си всички български воеводства презъ земитѣ, на които минали.

Калоянъ билъ въ лоши отношения и съ Латинцитѣ. Папата, колкото и да се мѣчилъ да го помири съ тѣхъ — не успѣлъ. Напротивъ, Калоянъ започналъ много ожесточена борба срещу латинцитѣ, въ която ималъ подкрепата и на гърцитѣ. Гръцката аристокрация, виждайки се крайно стѣснена отъ новата държава на латинцитѣ, предложила на Калояна да го признаятъ за свой императоръ, но

ванлъка, Цероза Кория, Лѣсковецъ, Бѣла, Севлиево, Ловечъ, Плѣвентъ, Вратца, Берковица, кжде края на 1848 година се завръща въ Търново, по случай смъртта на баща си.

На 4 юлий 1849 год. презъ ношъта въ Търново избухналъ голѣмъ пожаръ, който почналъ отъ джамията на Баждарлъкъ, стигналъ до църквата „Св. Никола“, спусналъ се къмъ бояджиитѣ, опустошилъ дветѣ училища и 600 къщи.

Свидетель на тази огнена стихия, П. Р. Славеиковъ написва следното стихотворение, което ученицитѣ му въ Трѣвна и пѣли.

Търновски голѣмъ пожаръ.

Страшенъ пожаръ се появи,
Търново грала изгори,
Варошъ махала опожари,
Разплака млади и стари.
Стари и млади плачеха,
Търговци стоки влачеха,
На края да я изнесагъ
Тогазъ огъня да гасятъ.
Но огънятъ се умножи,
Чакъ до църква доближи
До църковъ „Св. Никола“.
Като се буйно въздигна,
Чакъ до черква достигна.
Когато града гореше,
Отъ нийде помощъ не бѣше,
Синъ-жълтъ се пламъкъ дигаше.
Чакъ до небето стигаше.
Сутринъта кат' се разсъмна
И огънятъ се утихна,
Горки изгорѣли дечица,
Голички с'по една ризица,

Безъ домъ, безъ школа остави,
Предъ църква се събрали
Предъ църковъ Св. Никсла
(При изгорѣлата школа),
Тамъ подъ сушинка да седятъ
Изгорѣли книжки да четатъ.
Жално и милно поглеждатъ
И за помощъ се надяватъ
Горки згорѣли дечица.
Митрополитътъ катъ разбралъ,
Господаритѣ призовалъ,
На църката ги събралъ,
На църковъ „Св. Костадинъ“
Всички ги събралъ до единъ.
Общи сж съборъ сторили,
За школа дума отворили:
Догде е време и лѣте
Да се направятъ и дветѣ —
Долното да се захване,
Но и горнето да не остане.

Понеже и презъ 1846 год. въ Търново е избухналъ голѣмъ пожаръ: Славеиковъ пише:

Търновъ, Търновъ, тѣжний граде,
Що ти Господъ зло даде,
Толкозъ често да горишъ?
Дор' търговци да се дигнатъ
Първий степенъ да постигнатъ,
Ти щѣшъ да ги навалишъ

По поводъ отиването му презъ сжщата година (1849) да се учи въ Елена при учителитѣ Ив. Момчиловъ и Никола Михайловски той пакъ написва едно стихотворение за Търново, което печатахме въ миналия брой на вестника.

Въ изпратената си автобиография до студен-

и той да признае грѣцкия народъ за свой. Съ това тѣ целяли още повече да го настроятъ срещу латинската държава и да го откъснатъ отъ папството.

Калоянъ се съгласилъ.

Той подготвилъ възстание въ Одринъ и други голѣми градове, завзети отъ латинцитѣ и въ 1205 год. при Одринъ нанесълъ такова поражение надъ латинцитѣ, че тѣ започнали да се боятъ за бъдещето на своята държава. Тукъ билъ плененъ латинския Императоръ Балдуинъ и билъ докаранъ въ Търново. Хвърленъ въ кулата на Царевецъ, която днесъ носи неговото име — „Балдуинова“, той изживѣлъ последнитѣ си дни. Напразно Папата се мъчилъ да предотврати явната погибель на латинското царство.

Калоянъ съ войскитѣ си билъ вече предъ стѣнитѣ на Цариградъ.

Скоро обаче, той вдигналъ своята войска и потеглилъ за Солунъ, срещу Бонифций. Превзелъ цѣла Македония, но скоро билъ принуденъ да се върне.

Царъ Калоянъ събралъ, дето напустналъ Тра-

кия. Латинцитѣ започнали силно да тероризиратъ гърцитѣ, които скоро били принудени да се отклонятъ отъ мирния си договоръ съ българитѣ отъ 1204 год. и се опълчили срещу Калояна.

Никейския Императоръ Теодоръ I сжщо не можелъ да гледа спокойно на Калояновитѣ успѣхи. И той почналъ открита борба срещу него.

Скоро тракийскитѣ гърци подготвили възстание въ Търновъ, което избухнало, но било бързо потушено отъ Калояна.

Въ 1206 год. Царъ Калоянъ предприелъ походъ въ Тракия и съ еднаква жестокостъ се разправялъ както съ латинцитѣ, така и съ гърцитѣ.

Въ 1207 год. започналъ нова война съ латинцитѣ, разбилъ ги и следъ като узналъ за убиването на Бонифация въ Родопитѣ, потеглилъ за Солунъ.

Тукъ билъ скроенъ новъ заговоръ срещу царъ Калояна отъ куманитѣ начело съ Борила — неговъ сестреникъ.

Куманско копие отнело живота и на този великъ български царъ.

титъ въ прага, П. Р. Славейковъ нищо не споминува за повторното си учителствуване въ Търново.

„На 1854 год., пише той, бѣхъ писаръ на Врачанския владика Доротея. Следъ 4 месеца, по настояване на Неофита, биде принуденъ да ме отпусти.

Презъ пролѣтѣта отидохъ въ Цариградъ, вземахъ участие въ Цариградския вестникъ, но не можахъ да се задържа. Върнахъ се въ Тръвна. После отъ Тръвна на 1856 год. пакъ ходихъ въ Цариградъ, като представителъ, противъ Неофита, а тогазъ и станахъ пръвъ учителъ на българското въ Цариградъ училище, но, като не ми покриваше да се задържа, нито да се преселя въ Цариградъ, върнахъ се въ Тръвна.

Отъ Тръвна азъ се премѣстихъ за учителъ въ Ески-Джумая, но, по нѣкое неспоразумение на гражданитѣ следъ време оставихъ и минахъ въ Варна, като бѣхъ наченалъ да издавамъ и Гайда у Цариградъ. По предложение на библейското общество, азъ заминахъ за Цариградъ“.

Че е билъ повторно учителъ въ Търново, по това споръ не може да има. Нашиятъ виденъ в.-търновски гражданинъ г-нъ Тодоръ Лазаровъ е билъ неговъ ученикъ. Отъ неговитѣ думи и отъ това, което пише Ив. П. Славейковъ¹⁾ за баща си, е видно, че П. Р. Славейковъ повторно е учителствувалъ въ Търново, само че не ще да е презъ учебната 1855—56 год. а по-късно.

„Азъ си спомнямъ още като дете, пише Ив. П. Славейковъ, за честитѣ сбивания на българчета и турчета въ Търново около 1860 лѣто, когато търновскитѣ училища бѣха въ цвѣтущо положение въ време на Михайловски, Славейковъ, Кънча Ке-

саровъ, Илия Шиваровъ, Златарски и други.

Мнозина отъ ученицитѣ на П. Р. Славейкова сж ми разправяли, че прямо ги е насърдчавалъ да не се боятъ отъ турчетата, а, дето могатъ, да си ги набиватъ съ известна предпазливостъ.

Още по смело ги е насъсквалъ той противъ гърцитѣ и грѣцкитѣ владици.

„Въ скандала произведенъ отъ възрастнитѣ ученици противъ наследника на Неофита — Григорий — въ една отъ черковитѣ, Славейковъ не се е стеснявалъ да вземе страната на ученицитѣ, като ги е съветвалъ да се подчинятъ на наложено то имъ наказание, по настояване на първенцитѣ, но да спазятъ умразата и ненавистята си къмъ фанариотското духовенство.

Да помена тукъ, че азъ бѣхъ свидетелъ на наказанието, което се наложи на тия ученици. Ясно помня импозантната гнѣвна фигура на Михайловски, който сърдито кръстосваше училището, и опечаленото лице на баща си.

Това бѣше тогава цѣло събитие въ Търново и е жално че никой отъ тѣзи които знаятъ подробно тая работа, или сж зимали участие въ нея, не се е потрудилъ до сега да я опише“.

Следъ дванадесетъ годишната си дейностъ, въ Цариградъ и учителствуването си въ Одринъ и Стара-Загора, тѣй пакъ се явява въ Търново отначало, като прошенеписецъ, а следъ привършване на освободителната война, като членъ въ учредителното събрание, редакторъ на в. в. „Остенъ“ и „Цѣлокупна България“.

Тѣхъ той е печаталъ въ печатницата на Любенъ Каравеловъ, която се е помѣщавала въ долния етажъ на днешното общинско здание, „Полицията“.

Царь Калоянъ билъ добъръ пълководецъ и добъръ войникъ. Тѣзи качества му позволили да закрепи Търновското царство, да обедини всички български земи, да постави България наредъ съ другитѣ независими държави и да освободи българската църква отъ Цариградската патриаршия.

Грижитѣ му били насочени къмъ създаването на силна войска съ най-модерно за врѣмето си въоръжение.

Богати градове обръщалъ въ пепелища. Билъ страшилище за гърцитѣ.

Но, той билъ лошъ дипломатъ и политикъ. Увлеченъ отъ мисълта, че е предопредѣленъ отъ съдбата да се качи на престола на всички източни народи, той не приценилъ дали току-що освободената българска държава е готова за такова положение.

Той се съюзилъ съ гърцитѣ, нѣщо, което е било най-големата му грѣшка, защото тѣхното коварство е разгромило неговото царство.

Царь Калоянъ усвоилъ идеята за абсолютизма,

но малко се грижилъ за социалното положение на народа си.

Честитѣ войни изтощили и обеднили българския народъ. Вследствие на това той станалъ пригодна почва за крайни учения. Появило се наново богомилството, което погребва първото българско царство.

Узурпацията на Търновския престолъ отъ Борила, повлѣкла разпадането на българското царство. Родопския деспотъ Славъ се отдѣлилъ въ отдѣлно воеводство, следъ него и севастократора Стрезъ се противопоставилъ на Борилевата властъ.

И маджаритѣ не останали безучастни въ разсипването на българската държава. Тѣ превзели Моравската областъ, Браничево и др.

Въпрѣки това, Борилъ направилъ съюзъ съ унгарцитѣ за война срещу гърцитѣ, но при Пловдивъ билъ разбитъ.

Кипежа на недоволство срещу Борила започналъ отъ народната маса и се изразилъ въ новото засилено б. г. м. с. к. движение.

¹⁾ Сп. „Училищенъ прегледъ“, год. V, кн. 6, стр. 451.

Следъ това се премества въ София и се отдава на обществена дейностъ, като зидаръ на Нова България.

Ал. Н. Жековъ — София.

Прогимназията-паметникъ „Иларионъ Макариополски“ въ В.-Търново.

По-вече отъ половинъ вѣкъ издѣли отъ кончината на великия труженикъ и борецъ за църковно-народнитѣ ни свободи — приспопаметниятъ Търновски Митрополитъ Иларионъ Макариополски, а колкото времето тече и годинитѣ минаватъ, толкова по-сино чувствата на дълбока любовъ и синовна признателностъ растатъ въ нашата душа къмъ народния ни Иерархъ. Ето скоро въ най-живописниятъ кѣтъ на престолния градъ В.-Търново ще бѣде завършена красивата прогимназия-паметникъ „Иларионъ Макариополски.“ — резултатъ и изразъ на високо съзнание и дълбока благодарностъ отъ признателното потомство. Паметникъ, който ще има да говори въ бъдещето, че въ зората на българското възрождане, между редицата дейци, които вещаеха чаянията и идеалитѣ на поробения български народъ, събудени отъ чудодейното слово на Хилендарския монахъ, Макариополски е гениятъ, който съединява духовната мечта и политическия блѣвъ на поробена България — ръководната звѣзда, що бѣ спрѣла тъй щастливо на Златния Рогъ, която привлече погледитѣ на измѣченитѣ отъ тежко робство българи и която близо три десетилѣтия прѣска лѣчи за свестъ и пробуда по всички краища на родната земя —

отъ Охридъ Синъ до Черно море и отъ Бѣлия Дунавъ до Солунскитѣ стени.

И колкото нѣти ще има да спремъ предъ паметника-прогимназия — този бъдащъ лѣчезаренъ храмъ за наука и просвѣта, ние ще трѣбва смирено и съ поклонъ да свеждаме челата си предъ свещенната паметъ на великия родолюбецъ, да прославяме неговата свѣтла мисълъ и спасителни деяния, въ които трѣбва всѣкога да виждаме Божията рѣка за закрила нашата мѣченица земя.

Този паметникъ-прогимназия не може да не пълни сърцата ни още съ радостъ и умиление че въ робскитѣ години българската люлка е отгледала такъвъ достоенъ синъ, който живѣ цѣлъ животъ съ тѣжитѣ и надеждитѣ на поробена България. Дивниятъ образъ на Макариополски трѣбва да озарява отъ пелени до гроба всѣки българинъ, въ когото тупти българско сърдце. Въ неговата свѣтлина трѣбва да се кѣпе и освещава българската културна мисълъ, българската жива действителностъ и всички народни въздѣления. *Особно наложително е нашата учаща се младежъ да бѣде възпитана и пропита отъ животворнитѣ начала, които сѣ били легнали дълбоко въ душата на Макариополски и изъ които се е издигала миналата слава на българския народъ и отъ които просия свободата и културата надъ България.* Макариополски отъ младини до старостъ всѣкога е ималъ обърнатъ сякъ взоръ къмъ безсмъртнитѣ деяния на българскитѣ строители и просвѣтители отъ най-стари времена и затова стихийно изнесе мечтата на Паисия за възкръсването на България.

Издигация се храмъ на просвѣта и родолюбие въ старопрестолния градъ В.-Търново за споменъ на безсмъртното дѣло на великия труженикъ

Появила се освенъ това жестока борба между антидинастическата партия—партията на куманитѣ —за Борила и династическата партия—за Асѣнвци.

Въ тази борба Борилъ съ всички средства се мѣчилъ да унищожи своитѣ политически противници.

Въ 1211 год. той свикалъ църковенъ съборъ въ Търново, за проклятие на богомилството, но нито тържествеността на събора, нито борбата срещу неговитѣ политически противници го закрепили на престола.

А народнитѣ симпатии все повече и повече растели къмъ Асѣнвци.

Борилъ почувствувалъ, че престола му е въ опасностъ, за това сближилъ се съ латинцитѣ и съ маджаритѣ.

Въ 1213 г. латинския императоръ Хенрихъ се оженилъ за неговата дѣщеря. По такъвъ начинъ се заздравили още повече отношенията му съ латинската империя.

Заедно съ своитѣ съюзници — латинци и

унгарци, той нападналъ сръбския жупанъ Стефанъ, но се върналъ разочарованъ. Убилъ Стреза, чрезъ негови приближени, съ целъ да завладе неговата областъ, но тя била разграбена, безъ да премине въ българско владение.

Въ 1216 г. Хенрихъ умрѣлъ и съ това Борилъ загубилъ и последния си съюзникъ.

Несполучливитѣ войни, убийството на Стреза, съюза съ латинцитѣ и вътрѣшнитѣ партизански борби съвършено компрометирали Борила и много естествено се подготвила почвата за качването на престола Ивана Асѣня II —синътъ на стария Асѣнь.

Въ 1218 г. се явява Ив. Асѣнь II и обсажда Търново.

Търновскитѣ боляри отворили вратитѣ на крепостта и му предали столицата.

Борилъ билъ ослѣпенъ.

„Когато единъ господаръ, каза г-нъ професора, управлява жестоко и търси приятели между неприятелитѣ на народа си, той свършва зле“.

(Следва)

—борецъ, за българското освобождение Макариополски, ще има въ бждащето да осмислюва и обогатява българската душа съ мисълта, блъноветъ и волята за по величави и свѣтли, за по-красиви и могъщи бжднини на хубава България!

Нека пожелаемъ по-скорошно завършване на сградата-училище, носеща името на Илариона Макариополски, име, което действително трѣбва да стане достояние на нашето животоразбиране — залогъ и знание за всенародно единомислие и единодушие, пропито съ възторжитъ на идейнитъ лишения, страданията и жертвитъ на миналото! . .

Х Р О Н И К А.

Г. ПОЛК. СОЛАРОВЪ посети града ни въ началото на месеца.

Г. КМЕТА НА ГРАДА благодари на всици граждани, които го поздравиха за имения му день.

ДЕНЪТЪ НА НАРОДНИТЪ БУДИТЕЛИ се отпразнува на 1 того. При едноцърквие въ „Св. Никола“ се отслужи панихида и молебентъ. Произнесоха се хубави речи отъ *Свещ. Йорданъ Стойковъ* и г. *Соколовъ*, епархийски проповѣдникъ.

Сжщиятъ день, следъ отпусъ отъ църква, въ голѣмия салонъ на ч-ще „Надежда“ се състоя утро, което биде предшествовано отъ беседа, държана отъ учителя *Тодоръ Николовъ*, директоръ на музеея. Въ беседата бѣха засегнати всици дейци отъ предосвободителната епоха. Литературно музикалния отдѣлъ бѣ добръ изпълненъ.

† ЕФРЕМЪ п. ХРИСТОВЪ, бившъ общински съветникъ, почина на 29 м. м. Той бѣше единъ отъ редкитъ български книжовни издатели.

Нашитъ съболезнования на близкитъ му.

† ХРИСТО ВИТАНОВЪ КЕФИРОВЪ, кметъ на с. Леденикъ, почина на 8 того въ мѣстната руска болница. На следня день той е билъ погребанъ въ селото си при голѣма тържественостъ. Присъжествуваха сж селяни отъ околнитъ села. Сжщиятъ е кметувалъ 8 години, почти непрекъснато. Отличилъ се съ своята безукоризнена служба на селото.

Нашитъ съболезнования на близкитъ му.

НА 6, 7 и 8 ТОГО въ ч-ще „Надежда“ се състоя учителска конференция.

100 ГОДИШНИНАТА отъ рождението на покойния бележитъ поетъ *Петко Рачевъ Славейковъ* въ цѣла България ще се отпразнува на 30 того. Въ София и Тръвна ще бждатъ осветени неговитъ бюстъ — паметници.

Въ нашия градъ този день ще се отпразну-

ва много тържествено. Специална комисия изработва програма за тържеството.

Ще бждатъ поканени Н. В. Царя, г. М-ръ Председателя, г. М-ра на просвѣтата и всицитъ роднини на поета.

Ще бжде осветенъ надписъ предъ кжщата, въ която се е родилъ Славейковъ.

Следуюция брой на в-ка ще излезе къмъ 28 того и ще бжде посветенъ преимуществено на Петко Рачевъ Славейковъ.

Д-ВО „ЮНАКЪ“ даде първата си вечерна забава презъ този сезонъ на 5 того.

БЪЛГ. Н. МОРСКИ СГОВОРЪ, на 12 того вечерта имѣ забава въ ч-ще „Надежда“.

БИБЛ. „ПРОСВѢТА“ даде своята втора забава презъ този сезонъ на 7 того вечерта.

ГРАЖДАНИ ЗАПИТВАТЪ вѣрно ли е, че г. *Денчо Сжбевъ*, жителъ на града, инвалидъ, е получилъ отъ сбщината удостоверение № 6943 отъ 27. IX. т. г. съ което се удостоверява, че като инвалидъ трѣбва да се придружава отъ дъщеря си при пътуването по Б. Д. Ж. до гр. Русе.

Огговаряме: Вѣрно е, но удостоверението е издадено на основание медицинско свидетелство дадено г-ну Сжбеву отъ г. Окр. Лѣкаръ.

Общината не е компетентна да приценява здравнитъ качества на гражданитъ, следователно не е могла и да откаже издаването на казаното удостоверение, при наличността на медиц. свидетелство, издадено отъ официалната окръжна санитарна властъ.

НОВОСТРОЯЩАТА се прогимназия „Иларионъ Макариополски“ е вече покрита.

НОВИЯТЪ ВОДОПРОВОДЪ се работи усилено. Резервуара въ градската градина е готовъ. Тржбитъ между кладенцитъ и резервуара сж почти положени. Работятъ се тържнитъ книжа по доставката на помпочерпателнитъ машини.

О Б Я В Л Е Н И Я

В.-Търновско град. общ. управление

Обявление № 8116

гр. В.-Търново, 12 ноемврий 1927 год.

В.-Търновското градско общинско управление съобщава на интересующитъ се, че на 21 ноемврий 1927 година 3 часа сл. пл. въ общинското управление ще се произведе търгъ съ явна конкуренция

за продажбата на 1680 заблоени човали оставали отъ бившето комисарство по прехраната на града

Първоначална цѣна на единъ човалъ ще се опредѣли отъ тържната комисия при откриване на търга.

Отъ конкурентитѣ се изискватъ документи по закона и 1000 лева залогъ въ пари.

Поемнитѣ условия могатъ да се видятъ всѣки присъственъ день при домакина на общината.

п. Кметъ: Г. РАНКОВЪ.
Домакинъ: П. П. БЕНЖЕВЪ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

КАРТЕЛА

Съобщава на всички свои клиенти, че той не е преставалъ да бѣде българско дружество, че отъ най-малкия до най-големия чиновникъ въ неговата управа сж българи; сжщо, че една голѣма частъ отъ неговитѣ акционери сж българи и че той е единственната цигарева фабрика въ страната, която употребява най-доброкачествени тютюни и затова цигаритѣ му сж недостигнати до сега отъ никоя фабрика въ страната.

ПУШАЧИ,

Пуш-те само цигаритѣ „КАРТЕЛЪ“, защото съ това Вие подкрепяте не само едно българско предприятие, което дава прехрана на маса българи, но още и затова, че никжде нѣма да намѣрите по добри цигари отъ неговитѣ.

3 - 1

В.-Търновско град. общ. управление.

Обявление № 7878.

гр. В.-Търново, 2 ноемврий 1927 година.

В.-Търновското градско общинско управление съобщава на интересующитѣ се БЕЗДОМНИЦИ, че на следнитѣ дати отъ 3 до 5 часа после обѣдъ въ общинското управление ще се произведатъ съ явна конкуренция следнитѣ търгове:

На 12 декемврий 1927 г.

За продажба на парцели № № 1, 3,

5 и 6 отъ кв. 413 първоначална цена 50 лева на кв. м. Залогъ 10% отъ първоначалната оценка. Сжщо и документи по закона. За продажба на парцелъ № 11 отъ кв. 416, първоначална цена 50 лева кв. м. Залогъ 10% отъ първоначалната оценка. Сжщо и документи по закона.

На 13 декемврий 1927 г.

За продажбата на парцели № № 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 18, 19 и 20 отъ кв. 414. Първоначална цена 30 лева на кв. м. Залогъ се внася 10% отъ първоначалната оценка на дворното мѣсто. Сжщо и документи по закона.

На 14 декемврий 1927 г.

За продажба на парцели № № 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 отъ кв. 415. Първоначална цена 50 лева на кв. м. Залогъ 10% отъ първоначалната оценка, сжщо и документи по закона.

За продажба на парцели № № 2 и 3 отъ кв. 33. Първоначална цена 10 лв. на кв. м. Залогъ 10% отъ първоначалната оценка. Сжщо и документи по закона.

На 15 декемврий 1927 г.

За продажба на парцели № № 5, 8, 10, 12 и 17 отъ кв. 94. Първоначална цена 200 лв. на кв. м. Залогъ 4000 лева, отъ който половината да бѣде въ облигации отъ общинския заемъ. Сжщо и документи по закона.

За продажба на парцели № № 1, 3, 4, 5, 7 и 12 отъ кв. 104. Първоначална цена 150 лева на кв. м. Залогъ 3000 лева отъ който половината да бѣде въ облигации отъ общ. заемъ. Сжщо и документи по закона.

На 16 декемврий 1927 г.

За продажба на парцели № № 3, 4, 5, 6, 7, 9, 11, 12, 14, 16, 18 и 19 отъ кв. 185. Първоначална цена 50 лева на кв. м. и залогъ 1000 лв. отъ който половината да бѣде въ облигации отъ общинския заемъ. Сжщо и документи по закона.

П. кметъ: Г. РАНКОВЪ.
п. Секретаръ: ИВ. ПОПОВЪ

Печатница
Ефремъ п. Христовъ
В.-Търново. № 631.